

Zorlu Dönemeçler 2 B2 Fh

– conı · 27 Şubat 2013

F. DEPREM VE EVLİLİK

Artık 1956 yılına girmiştik, havalar soğuk, soba yanıyordu. Akşam yemeğinden sonra, sobanın kenarında, kanapede oturuyorduk. Bir anda ev sallanmaya başladı, deprem olduğunu anlamıştık. Ben korkudan hemen, kanepenin altına girdim, Onu yanıma çekmeye çalışıyordum. 'Haydi gel şuraya' diyordum. Bir taraftan da sobanın devrilmesinden korkuyordum..O benden daha cesurdu (her zaman olduğu gibi). Yanıma gelmedi. Allahtan, sarsıntı daha fazla sürmedi. Hemen saklandığım yerden çıktım. Evin içine şöyle bi göz attık. Herhangi bir hasar yoktu. ucuz atlatmıştık. Yalnızca, mutfakta, ocağın üstünde, küçük bir güğümümüz vardı, bacadan bir tuğla düşmüş, onun bir tarafını çökertmişti.

. İnsanlar evlerden, sokaklara, istasyon caddesine fırlamışlardı. Sanki ana, baba günüydü, hava soğuk ve yerler karlı olmasına rağmen kimse evine girmek istemiyordu. Zaten ortalık aydınlanmış, sabah olmak üzereydi.

Üsse gittikten sonra, İkmal komutanına durumu anlattım. Olurunu aldım. Büyük bir çadır alıp getirdim. İstasyon caddesine yakın boş bir arsa bulup çadırı oraya kurdum, Korku geçip evlerimize dönünceye kadar komşularla o çadırda günlerce yatıp kalktık. Bu nedenle de ilerde görüşebileceğimiz, konuşabileceğimiz ailelere sahip olduk

Yasemin ablama, Eskişehir'e getirdiğimden bu yana evlenelim diye teklif ediyor, O ise bir türlü kabule yanaşmıyordu. Çok güzel, bilhassa gözleri iri yeşil. ve şahaneydi. Her ne kadar bazen sinirli davransa da İyi huylu, karakterli bir insandı. Birimize yabancı da değildik. Öz Halamın torunuydu. Beykozdayken, bir gün bana sormuştu. " Sevgilin var mı, nasıl bir kız" diye.. Ben de " Şimdilik yok! Senin gibi temiz, güzel, iyi huylu, iyi yemek yapabilen birini bulursam evlenirim.' Diye cevap vermiştim ve ilave etmiştim. "Onu sana getirip, iyi yemek yapmasını öğretmeni isteyeceğim" demiştim. Bu sözümü unutmasına imkân yoktu.

Yanımda kaldığı sürece de güzelliği ve davranışlarıyla, temizliği ve titizliğiyle beni kendine hayran bırakmıştı. Yaşı benden büyüktü ama, her hareketiyle benim aradığım, anlayabileceğim bir insandı.Ayrıca, yufka yürekliydi, hassastı. En çok da çocuklarına düşkündü.

İşte zelzeleden sonraki günlerde, düşünmüş, taşınmış, Teklifini kabul ediyorum, seninle evleneceğim" demişti. Bu kararı beni çok sevindirmişti. Bu kararımızı tartışacak, yargılayacak, hatta iyi mi, kötü mü ? diye soracağımız kimsemiz yoktu. Bu ikimizin kararı idi. Çocuklara gelince, Onlar zaten beni tanıyorlardı. İkimiz de Onların bu kararımızı kabulleneceklerini düşünüyorduk.

İş evlenme dairesinden gün almaya ve iki şahit bulmamıza kalmıştı. Hamdi Ütgm. Ve Astsubay Halil Kunt en sevdiğim ve güvendiğim insanlardı. Gandi Hamdi durumu anlatınca, "yaşı senden büyükmüş, yine de Allah mutlu eder' diyerek şahitliği kabul etti. Hamdi Yaseminin, Halil Kunt da benim şahidim olacaklardı. Böylece 4-4-1956 yılında ,Belediyenin

Evlendirme dairesinde, yalnızca iki şahit huzurunda Evlendirme memuru önünde imzaları atıp evlenmiştik. Hamdi, bu durumu ölümsüz yapan bir de fotoğraf çekmişti. O sıra, Yalnızca üç kişinin, "Hayırlı olsun, Allah sizi mutlu etsin, ömür boyu bir yastıkta sağlıklı ve mutlu yaşayın" diyen dualarını alabilmiştik.

İlk ve son evlilik hediyemizi arkadaşım Selahattin Yılmazdan almıştık. Selahattin benim en sevdiğim arkadaşımdı, Orta okuldan bu yana hep beraberdik. O uçucu olmuş, Amerika'da eğitim görüp dönmüş, yine aynı üsde beraberdik. Onun nikah şahidim olmasını çok isterdim. Ama tatbikat sebebiyle başka bir üsse intikal etmişlerdi. Pilotlar bize nazaran çok daha iyi maaş alıyorlardı. Bu sebeple, yine pilot olan Yılmaz Kürşat arkadaşımızla odun pazarına yakın bir ev tutmuşlardı. Yasemini İstanbul'a gönderdiğim zamanlar, onları, evlerinde ziyarete giderdim. Bir ara, babası rahmetli olduktan sonra, annesini de getirtmiş, dolayısıyla Onu da tanımıştım. Annesi, Yaşlı, zayıf, namazında, abdestinde, çok efendi bir insandı. Sela, evlendiğimi duyunca, bir hediye almak istedi. Mantoluk bir kumaş almak istiyordu, 'Ama kendisi görüp seçsin ' dedi. Beraber bir mağazaya gittik, Yasemin de beyaza yakın ama daha koyu çizgileri bulunan biraz tüylüce bir kumaş seçmişti. Bir terziye verip bedenine göre diktirmiştik. Onu senelerce zevkle giymişti..Sela yı (ki ben öyle hitap ederdim,) Yasemin de çok sevmişti. Gerçekten çok efendi, ve anlayışlı bir insandı. (Kendisi, uzun seneler bekar kalmış, sonradan 1965 yılında Ankara'da evlenmişti. Biz de nikâh ve düğünlerinde bulunmuştuk. Gelin hanımın kulağına eğilerek şöyle demiştim ' benim en çok sevdiğim arkadaşımı sakın üzme, birbirinizi ömür boyu sevin ve mutlu olun')

G. KADIKÖYDE TEK ODA

1956 yılının yaz aylarını yaşıyorduk. Biliyordum ki, Yasemin, Çocuklarını özlemişti. Verdiğim sözü hatırladım ve Kadıköy'de bir ev tutsak, seni oraya göndersem ister misin?' deyince gözleri parladı ve sevinçten boynuma sarıldı.. Hemen Bedia yengeye bir mektup yazdım..Kiralık bir yer buluvermesini istedim. Bir hafta geçti, geçmedi cevap geldi. Bedia yenge kendi odalarından birini en genişini teklif ediyordu. Evleri, Kadıköy, Altıyol'a yakındı. Çocuklara da yakın sayılırdı. Yürüyerek gelip, gitmek mümkündü. Tekliflerini kabul ettiğimizi bildiren mektubu hemen gönderdik.

Hem Kadıköy'de, hem de Eskişehir'de iki evin kirasını ödeyecek durumda değildim. Herkes zaten maaşların azlığından şikayet ediyordu. Benim gibi küçük rütbeli subaylar ne yapsındı. Bir çare düşünmeliydim. Yasemin Kadıköy'de kaldığı sürede, buradaki evden çıkacak, yine üs misafirhanesine, bekar arkadaşlarımın yanına dönecektim.

İkmal komutanından bir hafta izin aldım, evin kapısını kapattım, Yaseminle beraber İstanbul'un yolunu tuttuk.

Bedia yenge, bize vereceği odayı hazırlamıştı. Geniş bir odaydı, karyola, yatak, koltuklar bile vardı. Mutfak, banyo ve tuvalet müşterek olacaktı. Bahçeye çıkınca bir kulübe gördüm. Zaten bize kiraladığı odanın bir kapısı da bahçeye açılıyordu. Kulübenin ne işe yaradığını sordum, Bahçe ile ilgili alet, edevat deposu olarak kullanılıyormuş.

İçinde hem su, hem de lavoba varmış. "Ama şimdi kullanılmıyor" dedi. Aklıma bir fikir geldi, anahtarını istedim. "Şöyle bir bakmak istiyorum" dedim..

İçine baktıktan sonra da düşüncemi tahakkuk ettirmeye karar verdim.

Hem Yaseminle, hem de Bedia yenge ile konuştum (çünkü evde onun sözü geçiyordu) Orasını mutfak olarak kullanacaktık. Bunun için lavobayı değiştirmek, yanına bir tezgah koymak, tel dolabı gibi bir şeyler ilave etmek gerekecekti. Sıva, badana gibi işleri de yaptırırsam, gül gibi bir mutfak elde etmiş olacaktık.

Geri dönmeden önce, mutfak işini tamamlamış, herkesten de bir 'aferin' sözü duymuştum. Artık çocukları gelip, gitmeye başladığından dolayı eşim, hayatından çok memnun görünüyordu.

Ben de bu memnuniyet içinde Eskişehir'e dönmüş, evi boşaltmış, eşyaları ikmal depolarından birine koymuş ve üs misafirhanesine taşınmıştım. Halen mutemetlik görevim devam ediyordu. Arada bir Cuma mesaiden sonra bekar pilot arkadaşlara katılarak, Yeşilköy'e uçuyor, oradan Kadıköy'e geçiyor, Pazar öğleden sonra da geri dönüyorduk.

Aradan zaman geçiyordu. Yine uçucu arkadaşlarla Kadıköy'e gittiğimde Yaseminin yüzünün değişik olduğunu gördüm. 'Ne oldu' diye sordum. Hiç sorma dedi ve anlatmaya başladı. 'nasıl öğrendiyse, öğrenmiş, bir gün Muhittin (ağabeyim) çıka geldi. Altında bir araba ve özel şoförü de vardı. İzmirden İstanbul'a taşınmışlar. Bir de bebeği varmış. Beni evine davet etti. Adres verdi, Ben de merak ettim, bir gün Halide ablayı da alarak verdiği adrese gittim. Bir de ne göreyim, Oturdıkları daire zemin katı ve pislik içinde, lağım kokuyor. Çok üzüldüm, daha ziyade çocuk için. Biliyorsun Muhittini pek sevmem. Ne istikrarı vardır, ne de sebatkârdır. 'Buradan hemen çıkın, bir ev buluncaya kadar da benimle kalın,!' dedim. Geldiler bir daha da çıkmak bilmediler.. Çocuk ciyak, ciyak ağlar, karısı ise uyuşğun biri, senin anlattığına göre, Onunla evlenmesi de ayrı bir hikayeymiş ya!, Ayrıca anasının çocuğuna bakacak hali yok, Çocuk ağladıkça, beni ve bilhassa küçük kızım Gülşeni suçluyor, 'çocuğuma bakmıyorsunuz' diye. 'Netice de çıkıp gittiler ama sıkıntıdan da benim yüzüme felç geldi. Allah Halide abladan razı olsun, O olmasaydı, doktor bulup bana yardım etmeseydi yüzüm, felçli kalacaktı, şimdi biraz düzeldi" dedi. Ve ilave etti, "Artık Eskişehir'e dönelim".

H. ESKİŞEHİRDE ÜÇÜNCÜ EV

Ben Eskişehir'den Yasemini götürmek amacıyla gelmiştim. Buraya gelmeden önce Eskişehir'in en güzel, en işlek yerinde bir ev tutmuştum. Tekrar Yasemini getirmek istiyordum Nitekim, şehrin merkezine yakın, önünde park, arkasında Yurt sineması, ve altında pastanesi olan, cadde üstünde, Nasip apartmanında bir daire tuttum. Ama teras katındaki, iki daireden biriydi. Yurt sinamasına ve sinemanın önünden geçen caddeye bakıyordu. Öbür dairede oturanlar ise, İkmal merkezinden emekli olmuş bir sivil memurdu,. Remzi bey. Karısı Kadriye hanım. çocukları olmadığı için evlatlık olarak aldıkları 15 yaşındaki Saynur. Ayrıca diğer katlardaki komşularımızdan biri de 1nci Hv.Kv. komutanlığında görevli kur. Alb. muzaffer yıldızdı. Genç yaşındaki karısı ölmüş 9 yaşındaki kızına baktırmak üzere, Kadıköy'de oturan ablasını çağırmişti. Onlarla da ahab olmuştuk.

İşte, Kadıköy'e gittiğimde de Yasemini getirmiştım. Yasemin, 'Kiraladığın evlerin en güzeli burası' dedi. Biraz dinlendikten sonra, terasa çıkıp, manzaraya ve parkın görünüşüne bakmak istedi. Bir de baktı ki, teras cüruf dolu, Kışın kömür yakan apt. sakinleri, cüruflarını terasa dökmüşlerdi. Emir eri aldırmayan, eve sokmayan insan şimdi benden emir eri getirtip cürufları attırmamı bekliyordu, Burasını temizletip herkesin istifadesine sunmak istiyordu. Gerçekten Onun dediğini yapmış, bütün apartman komşularımızdan,, büyük bir övgü almıştık. Remzi beylere gelince, Kadriye hanımla Yasemin çok iyi anlaşıyorlardı, dolayısıyla, mesaiye gittiğim zaman artık gözüm arkada kalmıyordu. Bir gün, ben üs'de iken, sana telefon var' dediler. Telefondaki, kardeşim Celâl idi. (ana bir, baba ayrı) asker olmuş, Muhabere Bölüğünde, Eskişehir Yıldız Tepe'de imiş. 'Size gelmek, konuşmak istiyorum' dedi. Adresi yazdırdım. 'Pazar günü gel bekliyorum' dedim.

Asker kıyafetiyle eve geldi, sarılıp öpüştük, Yengesini de ilk defa görüyordu, elini öptü. Zaten efendi, saygılı bir çocuktur. Tayin edildiği yer İzmit, Yurt içi bölge komutanlığı imiş. Köy muhtarı olan, para harcamasını, sehafeti çok seven babası, oğlunu uçağa bindirip, Ankaradan İstanbul'a, oradan da İzmit'e gitmiş. Bölge Komutanı ile konuşmuş, oğlunun Ankara'da askerlik yapmasını sağlamaya çalışmışsa da, Celal Eskişehir'e, yıldız Tepedeki Muhabere Bölüğüne gönderilmiş. Açıkçası, benden destek istiyordu. Yıldız Tepe Onun için uzak geliyordu, Karargah ise şehir içinde, Odun pazarı semtinde idi ve Celâl, kendisinin oraya gönderilmesini istiyordu 'Bölük komutanınızla konuşacağım, inşallah istediğin olur' dedim.. Beraber öğle yemeği yedikten sonra da birliğine döndü. Gerçekten, bir fırsatını bulup, bölük komutanı ile konuşmuş, yazıcı olarak, harargah'a gönderilmesini sağlamıştım..O da memnun kalmıştı, dolayısıyla biz de.

Artık, ikmal komutanlığında bana ihtiyaç duyulmuş, mutemetlik görevim sona ermişti. Benim yerime, bir subay kadar bilgili, ahlakça da efendi olan Astsubay Feti bu iş için görevlendirilmişti.

1957 yılının 30 Ağustosunda, Ütğm.liğe terfi etmiştim. İkmal komutanlığımdaki göreve ilaveten, tabldot işleriyle de görevlendirilmiştim. Aşçı Yusuf adaşımdı, çok şişman olduğu kadar, çok güzel yemekler de yapardı. Tabii erlerden de yamakları, yardımcıları vardı. Her ay ödenen ücretler karşılığı, komutan dahil, genellikle, herkes öğle yemeklerini tabldottan yiyordu. Tabii bekar olanlar, bazen, akşam yemeklerini de tabldottan yerlerdi. Her gün öğle yemeğinden sonra Yusuf usta ile bir araya gelip, ertesi günün menüsü hakkında konuşur, karar verirdik. Verdiğimiz karar gereği, bir sonraki gün için, ihtiyaç duyulan malzemeleri satın almak üzere, aşçı Yusuf'la, ilgili astsubay, şehre inip alışveriş yaparlardı.

Özel günler için, özel yemekler de hazırlanırdı. Meselâ, haziran ayının birinci günü, Havacılar Günü olarak kabul edilmişti. O gün üsse, siviller de davet edilir, resmî otobüslerle getirilip, götürülür, uçuş gösterileri yapılır, hatta, sivillerden isteyen birkaç kişi de uçurulurdu. Onlara da havacılığın, uçmanın zevki tattırılırdı. Hava güzel olursa, sanki piknik yapmaya gelmişler gibi, misafirlere de özel yemekler sunulurdu.

Eşim de böyle özel bir gün dolayısıyla, ilk defa üsse gelmiş, uçakları, uçuşları, uçucu kıyafetleriyle pilotları yakından görmüştü. Piknik yapmamız, hele hele Yusuf ustanın irmik helvası, çok hoşuna gitmişti.